

Het land beërvan

Hans van de Lagemaat

Psalm 37 houdt de gelovige Israëliet uit Davids dagen voor om toch vooral niet te verbaasd te zijn over de voorspoed van de goddelozen en er zeker niet afgunstig op te zijn. En zeker als we deze Psalm lezen is er toch niets om jaloers op te zijn op de goddeloze? *'Als gras zullen zij haast worden afgesneden'* (vs. 2), *'de boosdoeners zullen uitgeroeid worden'* (vs. 9), *'de goddeloze zal er niet zijn; en gij zult acht nemen op zijn plaats, maar hij zal er niet wezen.'* (vs. 10). *'De HEERE belacht hem, want Hij ziet, dat zijn dag komt'*, (vs.13) de dag van zijn oordeel. En zo kunnen we nog wel even doorgaan. En laten we eerlijk zijn: hoe voorspoedig het iemand die de HEERE niet vreest ook gaan mag, dit kan ons toch geen jalousie geven? Het is maar een tijdelijke voorspoed. Het einde van zo iemand is het verderf.

De rechtvaardigen in Israël wordt een andere toekomst voorgehouden. Hoe zeer hun lot ook in ongunstige zin mag afsteken tegen dat van de goddeloze, hun einde is onuitsprekelijk veel beter.

Onze ogen moeten niet gericht zijn op het schijnbare geluk van anderen om ons heen.

'Verlustig u in de HEERE, zo zal Hij u geven de begeerten van uw hart. Wentel uw weg op de HEERE, en vertrouw op Hem; Hij zal het maken.' (vs. 4,5).

Dat is andere taal. Niet te wandelen naar de begeerte van ons eigen hart, maar naar de begeerte van Gods hart. Onze weg geheel en al op Hem te wentelen. Niet alleen als we in moeilijkheden zijn of verdrukking ondervinden, maar onze gehele weg. Ten allen tijde. Aan zulk een levenshouding is een belofte verbonden. Voor Israël is dat een belofte die we de gehele Schrift door tegen komen. Het land! Ook in Psalm 37 treedt dat erg op de voorgrond.

'Die de HEERE verwachten, die zullen de aarde [het land, NBG'51] erfelijk bezitten.' (vs. 9).

'De zachtmoedigen daarentegen zullen de aarde [het land] erfelijk bezitten.' (vs. 11).

'Want Zijn gezegenden zullen de aarde [het land] erfelijk bezitten.' (vs. 22).

'De rechtvaardigen zullen de aarde [het land] erfelijk bezitten, en in eeuwigheid daarop wonen.' (vs. 29).

'Wacht op de HEERE, en houd Zijn weg, en Hij zal u verhogen, om de aarde[het land] erfelijk te bezitten.' (vs. 34).

De oorsprong van deze beloften liggen in Gods Woord aan Abraham, Izak en Jakob.

'Voorts zei Hij tot hem [Abram]: Ik ben de HEERE, Die u uitgeleid hebt uit Ur der Chaldeën, om u dit land te geven, om dat erfelijk te bezitten.' (Gen. 15:7). *'En Hij geve u [Jakob] de zegen van Abraham; aan u, en uw zaad met u, opdat gij erfelijk bezit het land uwer vreemdelingschappen, hetwelk God aan Abraham gegeven heeft.'* (Gen. 28:4).

Psalm 37 is er een bewijs van hoe belangrijk deze beloften aan de stamvaders in het leven van de Israëliische gelovigen was. Hun hoop was hierop gesteld. En vasthouden aan Gods Woord was het middel om niet opstandig te worden onder de ogenschijnlijk kromme wegen in het leven.

Er zijn op zijn minst twee plaatsen in het Nieuwe Testament waar de Heer naar deze Psalm verwijst. De eerste is in de zaligsprekingen in de zogeheten bergrede.

'Zalig zijn de zachtmoedigen; want zij zullen het aardrijk beërven.' (Mat. 5:5).

Vergelijk dit met vers 11 in Psalm 37. Ook in het Grieks, net als in het Hebreeuws, is het woordje dat de Statenvertaling met aardrijk vertaalt heel goed met 'land' te vertalen. Dat is overigens ook vele malen gedaan. Er zijn vier de teksten voorafgaande aan Mattheüs 5:5 die dit woordje hebben. En in alle vier wordt het vertaald met 'land.' (zie: Matt. 2:6, 20, 21; 4:15).

De context van dit vers in Mattheüs 5 is dezelfde als Psalm 37. De zaligsprekingen worden uitgesproken tegen de donkere achtergrond van verdrukking en vervolging. (vs. 10 en 11).

Het tweede vers waar de Heer duidelijk naar verwijst is vers 22:

*'Want Zijn **gezegenden** zullen de aarde erfelijk bezitten; maar Zijn **vervloekten** zullen uitgeroeid worden.'*

En daar waar de Heer deze woorden toepast wordt het ook duidelijk wanneer deze beloften in vervulling zullen gaan.

'Wanneer de Zoon des mensen komen zal in Zijn heerlijkheid, en al de heilige engelen met hem.' Dan, wanneer Hij zal *'zitten op de troon van Zijn heerlijkheid.'* (Mat. 25:31).

Net als in Psalm 37 wordt er een tweedeling gemaakt.

*'Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen, die tot zijn rechterhand zijn: Komt, gij **gezegenden** van Mijn Vader! Beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld.'* (vs. 34).

*'Dan zal Hij zeggen ook tot degenen, die ter linkerhand zijn: Gaat weg van Mij, gij **vervloekten**, in het eeuwige vuur, hetwelk de duivel en zijn engelen bereid is'* (vs. 41).

Deze grote scheiding betreft *'al de volken'* (vs. 32). Dit zijn dan zal de volken van Israël, of in breder verband alle volken der wereld. Het land zal dan de plaats van het Koninkrijk zijn. En zij die hun toevlucht namen bij de HEERE en zich vastklampten aan Zijn Woord zullen dat Koninkrijk beërven. Maar niet voordat de Koning is teruggekeerd.

De belofte van het land was aan Abraham en aan zijn zaad gegeven. Maar ook voor Abraham moet het niet altijd even gemakkelijk geweest zijn.

'En Hij gaf hem geen erfdeel in hetzelfde, ook niet een voetstap; en beloofde, dat Hij hem hetzelfde tot een bezitting geven zou, en zijn zaad na hem, als hij nog geen kind had.' (Hand. 7:3-5).

Wordt Abrahams geloof hier niet even zwaar beproefd als dat van de gelovigen in Psalm 37? Dan gaat hij uit zijn land, in gehoorzaamheid aan Gods Woord, en komt hij in een vreemd land, wat hem beloofd wordt als het zijne, maar hij ziet helemaal niets van die belofte. *'Hij gaf hem **geen erfdeel** in hetzelfde, ook **niet een voetstap**.'* En dat was het niet alleen, het land was niet alleen aan hem beloofd, maar ook aan zijn zaad na hem, *'als hij nog **geen kind** had.'* Dat is een dubbele beproeving. Hij zag niets van de belofte voor hemzelf, maar zeker niet voor het zaad wat hij nog niet had, en naar de mens gesproken ook niet meer krijgen zou. Maar ondanks alle paden van het vlees die Abraham insloeg, lezen we toch:

'En hij heeft aan de beloftenis Gods niet getwijfeld door ongeloof; maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende God de eer.' (Rom. 4:20).

Dat is geloof. Niet zien op de omstandigheden, die de vervulling van de belofte Gods schijnbaar onmogelijk maken. Niet zien op de voorspoed van de goddelozen rondom. Maar onze weg wentelen op de HEER, in het vertrouwen dat hetgeen Hij beloofd heeft, Hij ook machtig is om te doen. (Rom. 4:21).

En waarin ligt de kern van die machtige daden Gods? De opstanding. De opstanding uit de dood. De belofte ligt vast in Christus Jezus, in het werk van Zijn dood en opstanding. Machtig wonder! Het ligt vast in de opstanding van hen die in Zijn Naam geloven. Dat gold Abraham. Dat gold de gelovige Israëliet. En dat geldt ons, die vasthouden aan Zijn woord.